

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ΟΙ ΣΥΝΩΜΟΤΕΣ
ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗ

Τετάρτη 5 Μαΐου 2010 – 09:45

Ο Ρικ, πάρκαρα την Mustang του στο υπόγειο και αλλάζοντας εντελώς τις μέχρι τότε συνήθειές του ανέβηκε από τον ανηφορικό δρόμο των αυτοκινήτων καταλήγοντας στο προαύλιο του κτιρίου που εργαζόταν. Προχώρησε με αργά βήματα και πήγε και κάθισε σ' ένα παγκάκι. Στην άλλη άκρη καθόταν ήδη ένας νεαρός γύρω στα είκοσι και κάτι. Του έκαναν εντύπωση τόσο οι παλιές μπότες που φόραγε όσο και το μπρελόκ με τα κλειδιά του που ήταν αφημένο δίπλα του στο παγκάκι και που τα στόλιζε το σήμα με το όρθιο άλογο της Mustang.

«Γαμώτο, ξέχασα τα τσιγάρα μου στο αυτοκίνητο» μουρμούρισε ο Ρικ.

Ο νεαρός έβγαλε από την τσέπη του ένα κουτί με πουράκια και το έσπρωξε προς την μεριά του.

«Ίδια μάρκα καπνίζουμε αλλά δώσε μου και φωτιά! Τον αναπτήρα μου τον άφησα κι' αυτόν στο αυτοκίνητό μου» είπε στον νεαρό που έσπευσε να του δώσει το κουτάκι με τα σπύρτα που κράταγε.

Ο Ρικ άναψε το πουράκι και του επέστρεψε τα σπύρτα.

«Κράτησε τα, έχω κι' άλλα κουτιά στην μηχανή» του είπε και του χαμογέλασε.

«Στα νιάτα μου κι' εγώ άναβα με σπύρτα» είπε ο Ρικ με μελαγχολία και συνέχισε, «είχα κι ένα παρόμοιο ζευγάρι με μπότες».

«Εδώ εργάζεσαι;» τον ρώτησε ο νεαρός.

«Εδώ ακόμη. Πρέπει να πάω μέσα» συμπλήρωσε και σηκώθηκε από το παγκάκι.

Έκανε δύο βήματα και γύρισε πάλι προς την μεριά του νεαρού.

«Εσύ τι κάνεις;»

«Εγώ μόλις βγήκα έξω» του είπε εκείνος, πλησίασε την μηχανή του, την έβαλε μπροστά και χάθηκε.

Τετάρτη 5 Μαΐου 2010 – 17:00

Ο Ρικ, μόλις έφυγε η Βίκυ, κατευθύνθηκε στην κρεβατοκάμαρα κι' έβγαλε απ' το δωμάτιο-ντουλάπα μια μεγάλη βαλίτσα. Την άνοιξε πάνω στο κρεβάτι κι' άρχισε να την γεμίζει. Εσώρουχα, κάλτσες, μερικά πουκάμισα, πολλά t-shirt, δύο τζιν και μερικά πουλόβερ. Έβαλε στο μικρό νεσεσέρ του δύο κολόνιες, βούρτσα για τα μαλλιά του και τα απαραίτητα για την υγιεινή των δοντιών του. Τα ξυριστικά τ' άφησε εκτός.

«Τέρμα το ξύρισμα και το κούρεμα» μονολόγησε.

Ευτυχώς η βαλίτσα ήταν αρκετά μεγάλη οπότε χώρεσαν δύο ζευγάρια παπούτσια και το αγαπημένο του δερμάτινο τζάκετ. Την έκλεισε και την άφησε δίπλα στην εξώπορτα.

Στο σπίτι δεν υπήρχε γραφείο. Χρησιμοποιούσε όποτε χρειαζόταν το τραπέζι της κουζίνας που ήταν συνέχεια με το σαλόνι. Μάζεψε το λάπτοπ και τα χαρτιά που είχε απλωμένα και τα έβαλε σε μια κρεμαστή δερμάτινη τσάντα.

Σήμερα θα περνούσε μόνος την βραδιά παρόλο που είχε τα γενέθλιά του. Πήρε την ταμπλέτα που είχε αγοράσει πρόσφατα και άραξε στον καναπέ. Άρχισε να σερφάει στους χάρτες του Νόρφολκ. Έβλεπε τις διάφορες γειτονιές κι' αναπολούσε τα παιδικά του χρόνια. Όταν κοίταξε το ρολόι ήταν ήδη εννέα. Ετοιμάστηκε και βγήκε να περπατήσει. Είκοσι χρόνια στην πόλη και ποτέ δεν είχε νοιώσει Νεοϋορκέζος.

Τον συνεπήρε μια αίσθηση ελευθερίας. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ξεκίνησε να περπατάει χωρίς βιασύνη με χαλαρό βήμα. Αποφάσισε να πάει για ένα ποτό στο *Bar Nine*. Ήταν περίπου στα δύο χιλιόμετρα απόσταση. Εκείνη την στιγμή του φάνηκε ότι περισσότερο αισθάνθηκε παρά άκουσε έναν υπόκωφο θόρυβο, σαν μια βαριά ανάσα που επαναλαμβάνονταν με πολύ αργό ρυθμό. Γύρισε και κοί-

ταξε τριγύρω. Κανένας και τίποτα δεν βρισκόταν κοντά του. Ο θόρυβος λες κι ερχόταν απ' το έδαφος.

Η ανάσα της πόλης, σκέφτηκε κι' αμέσως συμπλήρωσε, Ρικ μαζέψου και άσε τις μαλακίες!

Μετά από λίγο έφτασε στο μπαράκι. Είχε καιρό να έρθει. Δεν ήταν απ' τα αγαπημένα του στέκια αλλά ήθελε να βρεθεί κάπου που να μην τον γνώριζε κανένας, και το συγκεκριμένο μπαρ του το εξασφάλιζε. Κάθισε στην άκρη του πάγκου και παράγγειλε ένα διπλό ουίσκι. Ο μπάρμαν τον σερβίρισε αμίλητος· κατάλαβε ότι ο πελάτης ήθελε την ησυχία του.

Ο Ρικ προσπάθησε να απομονωθεί και να μην ακούει τίποτα. Αυτό που τον απασχολούσε ασυνείδητα όλη την ημέρα ήταν κάτι που προσπαθούσε να βγάλει από μέσα του αλλά που δεν ήξερε το πως. Ίσως ο μόνος τρόπος για να το πετύχει ήταν μέσα από σιωπή που έπρεπε να επιβάλλει στο μυαλό του. Η μέθοδος αυτή είχε λειτουργήσει παλιά, αλλά χρειαζόταν να βρίσκεται σε περιοχή με λευκό θόρυβο και τότε συνέβαινε το εξής εκπληκτικό, γινόταν ένας συνδυασμός των θορύβων που στα αυτιά του κατέληγε σαν συγκεκριμένη πρόταση. Έμοιαζε σαν ο νους του να ήθελε να του μιλήσει και να διάλεγε λέξεις από σκόρπιες κουβέντες που ακούγονταν, που όμως αν τις έβαζες στην σωστή σειρά, αποκτούσαν νόημα. Σήμερα όμως δεν του έβγαινε. Ήξερε πως ήταν εκεί, αλλά παραπέρα τίποτα.

Έκανε νόημα να πληρώσει. Ο μπάρμαν τον πλησίασε και του έδειξε τον τιμοκατάλογο που ήταν κρεμασμένος δίπλα στα μπουκάλια με τα ποτά. Έβγαλε ένα χαρτονόμισμα και του το έδωσε. Ο μπάρμαν έκανε να του δώσει τα ρέστα. Του έδειξε με νόημα να τα κρατήσει. Την στιγμή εκείνη του φάνηκε πως άκουσε τον μπάρμαν να του λέει: “Πραγμάτωση”. Ο Ρικ παραξευέντηκε. Η λέξη αυτή τον παρέπεμπε στον *Αποκρυφιστικό Κώδικα*, ένα βιβλίο που παρόλο που είχε στα χέρια του εδώ και πέντε χρόνια, δεν είχε νοιώσει έτοιμος να τον απασχολήσει, πέρα από μια πρώτη ματιά που του είχε ρίξει πριν δύο χρόνια. Έκανε νόημα στον μπάρμαν ότι δεν άκουσε τι του είπε.

«Ευχαριστώ, καλό σου βράδυ» του είπε καθαρά ο μπάρμαν μιλώντας πιο δυνατά και σκύβοντας προς το μέρος του.

Ήταν βέβαιος όμως γι' αυτό που είχε ακούσει προηγουμένως, μια τόσο περίεργη λέξη που αποκλειόταν να είχε σχέση με το ευχαριστώ

που ακολούθησε όταν ξαναέκανε την ερώτηση. Έκανε σήμα στο πρώτο ταξί που περνούσε και γύρισε σπίτι του. Άνοιξε την τηλεόραση μόνο για να την ξανακλείσει. Έκλεισε τα μάτια κι' έφερε στο μυαλό του όλα όσα είχαν γίνει εκείνο το πρωινό.

Τετάρτη 5 Μαΐου 2010 – 08:45

Ο Ρικ Κινγκ την μέρα αυτή έκλεισε τα σαράντα πέντε του χρόνια. Είχε γεννηθεί το '65 στο Νόρφολκ, στην 36η οδό. Σήμερα έμενε σ' ένα πανάκριβο διαμέρισμα στην Νέα Υόρκη, στον 68ο δρόμο, δυτικά του Σέντραλ Παρκ. Η βασική του απασχόληση ήταν τα χρηματιστηριακά σαν σύμβουλος επενδύσεων σε διάφορες εταιρείες.

Ψηλός, αδύνατος, καστανός, όχι ιδιαίτερα ωραίος άντρας αλλά ιδιαίτερα γοητευτικός με κάπως περίεργη γαμψή μύτη, που ξεχώριζε για την ιδιότυπη έκφραση που ήταν μόνιμα καρφωμένη στο πρόσωπό του, κάτι που κρατούσε μακριά αυτούς που δεν ήθελε να παραβιάζουν τον προσωπικό του χώρο.

Παρ' όλες τις προσπάθειες διαφόρων γυναικών του κύκλου του εξακολουθούσε να είναι ανύπαντρος. Δεν είχε κάνει πολλούς δεσμούς αλλά παρόλα αυτά οι μακροχρόνιες σχέσεις του κατέληγαν σε ασυμφωνίες, κάτι που πια του είχε γίνει βίωμα. Ο λόγος γι' αυτό βέβαια, αν και δύσκολα το παραδεχόταν ακόμη και στον εαυτό του, ήταν ότι τα ενδιαφέροντά του δεν ταίριαζαν καθόλου μ' αυτό που έδειχνε.

Από την φύση του μοναχικός, του άρεσε το διάβασμα και η καλή μουσική. Τα κινηματογραφικά έργα που λάτρευε ήταν αυτά της επιστημονικής φαντασίας και δεν υπήρχε αντίστοιχη σειρά στην τηλεόραση που να μην την παρακολουθούσε. Αντί όμως γι' αυτό, ως επαγγελματίας χρηματιστής, έπρεπε να είναι παρών στα διάφορα γκαλά της πόλης, στις μεγάλες πρεμιέρες των θεατρικών παραστάσεων και γενικά σ' όλα τα χάπενινγκ που κατά καιρούς ήταν καλεσμένος. Οι δημόσιες σχέσεις του έπρεπε να κρατούνται ψηλά. Έτσι, δεν είχε χρόνο γι' αυτά που τον ευχαριστούσαν.

Μέχρι τώρα αυτήν την τόσο περίεργη ισορροπία την είχε καταφέρει. Ζώντας την ίδια ώρα μια άνετη και πλούσια ζωή, είχε μπορέσει μέσα στα είκοσι χρόνια που έκανε αυτήν την δουλειά να έχει

πολλά χρήματα στην άκρη που του επέτρεπαν να ζήσει την υπόλοιπη ζωή του όχι μόνο χωρίς να εργάζεται αλλά και να μπορεί να κάνει ότι του περνούσε απ' το μυαλό. Η φετινή χρονιά μάλιστα ήταν ιδιαίτερα ευνοϊκή μαζί του, μιας και έχοντας κλείσει τρεις πολύ δυνατές συγχωνεύσεις, είχε αυξήσει κατά πολύ τα λεφτά του. Τέτοιες εξελίξεις βέβαια στον κύκλο του γινόντουσαν μόνο όταν κάποιος είχε καταφέρει να φτάσει πολύ ψηλά στην ιεραρχία.

Όμως πέντε χρόνια πριν είχε υποσχεθεί ότι η σημερινή ημερομηνία θα γινόταν σταθμός αλλαγής για την ζωή του, ημέρα που είχε αποφασίσει ότι θα ξεκινούσε την επόμενη φάση, μια φάση που την σχεδίαζε και την προετοιμάζε από τότε.

Στις εννέα το πρωί έχοντας ετοιμαστεί κάθισε για τον καφέ του. Ξεφύλλισε την εφημερίδα και μισή ώρα αργότερα βγήκε από το γκαράζ οδηγώντας την Mustang του. Δεν ήταν απλός φίλος αυτού του αυτοκινήτου. Για είκοσι χρόνια τώρα δεν είχε αγοράσει καμμιά άλλη μάρκα. Περίπου δεκαπέντε λεπτά μετά, πάρκαρε στο γκαράζ του κτιρίου που εργαζόταν.

Ανέβηκε μέχρι το ισόγειο με τα πόδια, κάθισε για λίγο σ' ένα παγκάκι και αφού συνομίλησε μ' έναν νεαρό για λίγο, μπήκε στην είσοδο του κτιρίου και ανέβηκε με το ασανσέρ στον δέκατο όροφο. Προχώρησε στον μακρύ διάδρομο κι' έφτασε στο γραφείο του, ένα από τα πιο προνομιακά γραφεία του ορόφου. Έξω ακριβώς από την πόρτα του βρισκόταν το γραφείο της γραμματέας του, της Βίκυ. Συνεργαζόντουσαν από την πρώτη στιγμή που το ανέβασμά του στην εταιρεία του επέτρεψε να έχει προσωπική γραμματέα, κοντά δέκα χρόνια τώρα.

«Καλημέρα Βίκυ».

«Καλημέρα Ρικ» του απάντησε μ' ένα χαμόγελο και τον ακολούθησε στο γραφείο του με μια αχνιστή κούπα καφέ. Τον πλησίασε και τον φίλησε στο μάγουλο. «Να ζήσεις» του ευχήθηκε.

«Σ' ευχαριστώ. Έχουμε τίποτα το ιδιαίτερο για σήμερα;»

«Ρωτάς για κάτι το συγκεκριμένο;»

«Όχι».

«Τα συνηθισμένα, αν και έχω την αίσθηση ότι έχει πέσει πολύ η δουλειά».

Η Βίκυ χαμογέλασε και βγήκε απ' το γραφείο. Ύστερα από δέκα

χρόνια συνεργασίας, όταν ήταν μόνοι τους μιλάγανε με διαφορετικό τρόπο. Είχαν περίπου την ίδια ηλικία. Ήξερε τον άντρα και τα παιδιά της και σ' αρκετές γιορτές τον καλούσαν στο σπίτι τους. Την ένοιωθε πια φίλη του. Τότε που την είχε πρωτογνωρίσει, ήταν μια αρκετά ωραία γυναίκα και μάλλον κατά λάθος δεν είχαν μπλεχτεί σε περιπέτειες. Η εγκυμοσύνη και η έγγαμη ζωή την είχαν αλλάξει· είχε βάλει αρκετά κιλά αλλά εξακολουθούσε να κρατιέται καλά. Ανήκε στις ζουμερές γυναίκες, με πλούσιο στήθος, ψηλή, με βαμμένα ξανθά μαλλιά. Το ντύσιμό της ήταν εντελώς ιδιότυπο. Ακολουθούσε τις φάσεις της σελήνης, την μια γινόταν μια σέξι γκόμενα και την άλλη μια συντηρητική γραμματέας.

Η μέρα συνέχισε να κυλάει χωρίς εκπλήξεις. Ασχολήθηκε με το προσωπικό του αρχείο, πήρε αντίγραφα από το σύνολο των εγγράφων του και τα φόρτωσε στο προσωπικό του λάπτοπ. Ό,τι αφορούσε προσωπικά τον ίδιο φρόντισε να σβηστεί από τους εταιρικούς υπολογιστές αν και ήταν σίγουρος ότι η πολιτική της εταιρίας ήταν να παίρνονται αντίγραφα ασφαλείας σε τακτές ημερομηνίες. Αυτό βέβαια δεν τον ένοιαζε γιατί ποτέ δεν είχε τίποτα να κρύψει. Τα πολύ προσωπικά του θέματα τα χειριζόταν από το σπίτι του και τα τηλέφωνα και οι διευθύνσεις των φίλων του ήταν αποθηκευμένα εκτός των άλλων και στο κινητό του τηλέφωνο.

Όταν τελείωσε την εκκαθάριση του αρχείου του, έγραψε την επιστολή παραίτησή του και την έστειλε στον προσωπάρχη. Επικαλέστηκε προσωπικούς λόγους, του θύμισε ότι τον είχε ενημερώσει και προφορικά ασχέτως αν εκείνος δεν τον είχε πιστέψει και ζήτησε την άμεση αποδέσμευσή του. Είχε φροντίσει να μην έχει εκείνη την περίοδο καμία ανοικτή υπόθεση.

Η Βίκυ βλέποντας στην οθόνη της την επιστολή του, δεν πίστευε στα μάτια της. Μπούκαρε στο γραφείο του σε αλλόφρονα κατάσταση και τον ρώτησε μ' απόγνωση: «Σου έκαναν αλλού καλύτερη πρόταση;»

«Όχι Βίκυ, δεν υπάρχει καμία πρόταση. Είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου στα σημερινά γενέθλιά μου να σταματήσω να δουλεύω. Σήμερα ακολουθώ εκείνη την απόφαση αν και θα έλεγα ψέματα αν σου έλεγα ότι δεν θα κάνω τίποτα» της απάντησε χαμογελώντας και κλείνοντάς της το μάτι.

«Και πως θα ζήσεις; Να σε ρωτήσω όμως καλύτερα το άλλο, εγώ θα βρω εύκολα δουλειά στην ηλικία μου;»

«Τόσα χρόνια εσύ κάνεις όλη την λάτρα και εγώ μαζεύω το χρήμα. Τι φοβάσαι;»

«Ρικ σταμάτα να με κοροϊδεύεις. Δεν καταλαβαίνεις πως έχω οικονομικό πρόβλημα; Για μένα η δουλειά είναι για την επιβίωση!»

«Χαλάρωσε Βίκυ και μην φοβάσαι. Αύριο μαζεύεις τα πράγματά σου και την Δευτέρα χτυπάς κάρτα στο καινούργιο σου γραφείο. Θυμάσαι την εξαγορά της εταιρείας *Διεθνών Επενδύσεων*; Αυτός που την είχε εξαγοράσει ήμουν εγώ. Δεν θα είναι σ' αυτή την πιάτσα αλλά έχω φροντίσει οι καινούργιοι πελάτες μας να μην ανήκουν σ' αυτούς που τους νοιάζουν τα ακριβά γραφεία αλλά τα αποτελέσματα της δουλειάς».

«Δεν καταλαβαίνω. Αφού είπες πως σταματάς να δουλεύεις».

«Μόνο το ότι είσαι συγχυσμένη σε δικαιολογεί. Άλλη φορά δεν θα χρειαζόταν να σου εξηγήσω. Κορίτσι μου, η εταιρεία που σου είπα ανοίγει υποκατάστημα εδώ, που σημαίνει πως θα το τρέξεις εσύ. Εμένα θα μ' ακούς μόνο απ' το τηλέφωνο. Σ' αυτό εστιάζεται και τ' ότι σταματάω να δουλεύω».

Ο Ρικ κάτι πήγε να πει αλλά δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια του. Ο προσωπάρχης τον ζήτησε στο γραφείο του. Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του, πλησίασε την παγωμένη Βίκυ, της έδωσε ένα φιλί και βγήκε στον διάδρομο. Όταν ένα τέταρτο μετά ξαναγύρισε την βρήκε στην ίδια στάση.

«Είπα στον προσωπάρχη ότι παραιτείσαι κι' εσύ. Πιστεύω να μην έκανα λάθος εκτίμηση».

«Θα τα καταφέρουμε;» τον ρώτησε με αγωνία.

«Και τι σκας; Το υποκατάστημα δεν πρόκειται να κλείσει. Πάντως να ξέρεις σου έχω εμπιστοσύνη, θα τα καταφέρεις. Το μόνο που θέλω σαν έξτρα χάρη είναι να φροντίσεις μια μικρή μετακόμιση. Έχω αγοράσει όλο το κτίριο. Μην φανταστείς τίποτα μεγάλο, ένα παλιό τριώροφο με δύο μικρά διαμερίσματα στο ισόγειο και δύο πατώματα ακόμα. Στο ισόγειο το ένα διαμέρισμα θα γίνει το γραφείο μας και το άλλο ο ξενώνας. Ο επάνω όροφος θα γίνει το καινούργιο μου σπίτι.»

«Ρικ, σύνελθε. Θες να με τρελάνεις;»

«Δεν είναι απ' αυτά τα κτήρια με τα μοντέρνα γραφεία, είναι απ' τα άλλα, τα παλιομοδίτικα. Όσο για μένα δεν σκοπεύω να μείνω αυτό το διάστημα στην Νέα Υόρκη. Και σε παρακαλώ, μην προσπαθείς να μου χαλάσεις την διάθεση. Δεν ξέρεις τι ωραία αισθάνομαι που μπορώ να κάνω ότι μου κατέβει χωρίς να σκάω για τίποτα».

«Είπες πως δεν θα καθίσεις στην Νέα Υόρκη;»

«Αυτό είπα. Λέω να κατέβω στο Νόρφολκ να δω την μάνα μου».

«Αλήθεια, τόσα χρόνια που κάνουμε παρέα δεν τόλμησα να σε ρωτήσω για το πώς και δεν την έφερες εδώ».

«Ούτε αυτή ήθελε να έρθει, αλλά ούτε κι' εγώ την ήθελα».

«Ναι αλλά εκεί κάτω ζει μόνη της. Ο πατέρας σου έχει πεθάνει εδώ και χρόνια».

«Έχει τις φίλες της και τους γείτονες της. Μια χαρά περνάει».

«Τέλος πάντων, θα καθίσεις εκεί ή θ' αρχίσεις τα ταξίδια;»

«Με ξέρεις απ' αυτούς που κάθονται;» της απάντησε σιβυλλικά.

Η Βίκυ έκανε να φύγει για το γραφείο της όταν ξαναγύρισε και τον ρώτησε σαν κάτι άλλο να πέρασε από το μυαλό της.

«Είσαι καλά;»

Η ερώτησή της έκρυβε μια περίεργη ανησυχία που ο Ρικ κατάφερε αμέσως να αποκρυπτογραφήσει. Ξέσπασε σε γέλια. «Ρωτάς για την υγεία μου; Καλύτερα δεν γίνεται».

«Ρε άει στο διάβολο· μου κόπηκε προς στιγμή η ανάσα».

«Μια που ξαναγύρισες και πριν φύγεις άκου κι' αυτό. Είμαστε μαζί δέκα χρόνια. Μετά την μάνα μου είσαι το πιο κοντινό μου πλάσμα. Ξέρω τον άντρα σου, τα παιδιά σου, ξέρω την οικογένειά σου. Δεν σε κράτησα κοντά μου για τα ωραία σου μάτια, όχι ότι δεν έχεις, αλλά γιατί είσαι καλός άνθρωπος» της είπε σοβαρά ο Ρικ.

«Κόψε τις σάλτσες και έλα στο προκειμένο» τον διέκοψε η Βίκυ που τον γνώριζε πολύ καλά και καταλάβαινε ότι ήταν εισαγωγή για κάτι άλλο.

«Σ' έχω βάλει αντίκλητο στους λογαριασμούς μου».

«Γιατί δεν με ρώτησες αν ήθελα και τότε σκόπευες να μου το πεις;»

«Σκόπευα να στο πω σήμερα και σήμερα στο λέω. Τώρα αν ήθελες ή δεν ήθελες, λίγο με απασχολούσε και λίγο με απασχολεί».

«Ρε όμορφε, δεν ήξερα ότι είσαι τόσο εγωιστής!» είπε ειρωνικά.

«Βικάκι, δεν υπάρχει άλλη. Ή εσύ θα ήσουν ή κανένας. Αν μου συμβεί τίποτα, υπάρχουν οδηγίες. Εάν δεν μου συμβεί, υπάρχει ένας μικρός λογαριασμός που μπορείς να τον χρησιμοποιήσεις. Ξέρω ότι μόνο σ' ανάγκη θα κάνεις κάτι τέτοιο αλλά δεν θα είμαι συνέχεια κοντά να ξέρω τι τρέχει, οπότε ναι, και για σένα. Και όπως σου είπα, είναι μικρός ο λογαριασμός».

«Είσαι σίγουρος ότι είσαι καλά;» τον ξαναρώτησε.

«Αυτό το είπαμε, μην ξαναλέμε τα ίδια. Και μην φανταστείς ότι είμαι τόσο ανιδιοτελής. Αν μου συμβεί τίποτα αφήνω και μια μάνα».

Μέχρι να βγει η Βίκυ από το γραφείο, δύο κοπέλες από το αρχείο είχαν φτάσει και μάζευαν τους φακέλους. Το σύστημα διαχείρισης που κρατούσαν στην εταιρεία επέτρεπε να μπορούν να διαβιβάζονται απ' το ένα στέλεχος στο άλλο οι φάκελοι των υποθέσεων χωρίς να δημιουργούνται προβλήματα στους πελάτες. Οι υποθέσεις του Ρικ θα μοιραζόντουσαν σ' άλλους χειριστές ώστε να φανεί σαν να πρόκειται γι' αναβάθμιση. Ο γενικός διευθυντής είχε δώσει για αυτό σαφείς εντολές.

Σε λιγότερο από τρεις ώρες όλα έδειχναν ότι είχαν πάρει τον δρόμο τους. Όλη η χαρτούρα είχε φύγει, τα προσωπικά αντικείμενα της Βίκυ ήταν σε ένα μεγάλο χαρτόκουτο έτοιμα για να τα πάρει μαζί της και το όνομα το Ρικ είχε σχεδόν εξαφανιστεί από τους διάφορους καταλόγους της εταιρείας. Οι άλλες γραμματείες δεν ήξεραν τι να υποθέσουν. Η πληροφορία για το καινούργιο γραφείο ήταν εφτασφράγιστο μυστικό.

Λίγο πριν φύγουν το απόγευμα, ο Ρικ ζήτησε να της μιλήσει.

«Βίκυ, μπορείς να έρθεις μαζί μου μέχρι το σπίτι; Θέλω να σου δείξω τι κρατάς και τι πετάς και να πάρεις και την Mustang. Την Δευτέρα που θα πας στο γραφείο, άφησέ την εκεί. Μπορείς;»

«Μόνο αν την οδηγώ στο ενδιάμεσο» του είπε χαμογελώντας.

«Κάνε ό,τι θέλεις. Την έχω μεταβιβάσει στην καινούργια εταιρεία. Όταν είσαι έτοιμη πες μου».

«Όποτε θέλεις φεύγουμε, εγώ αύριο θα ξανάρθω. Τα κορίτσια θέλουν κέρασμα και δεν το γλυτώνω με τίποτα».

Στις τέσσερις και μισή ο Ρικ πάκκαρε το αυτοκίνητο στο υπόγειο γκαράζ του διαμερισμάτος του. Η Βίκυ ήταν περίεργη να δει πιο καλά αυτό που της είχε ζητήσει να κάνει και που μπορεί να κατέληγε

στο να κράταγε ό,τι της έκανε ιδιαίτερη εντύπωση».

«Τόσο ωραίο σπίτι!» σιγοφιθύρισε.

«Τι μουρμουράς πάλι; Λοιπόν, εγώ θα πάρω μαζί μου την βαλίτσα που έχω δίπλα στην πόρτα. Ο θυρωρός έχει δικά του κλειδιά. Απλά φρόντισε να είναι άδειο όταν του το παραδώσεις».

«Με την δικιά σου τι γίνεται;» τον ρώτησε τάχα αδιάφορα.

«Η δικιά μου είναι εδώ κι' ένα μήνα με τον δικό της. Ήθελε οικογένεια και παιδιά κάτι που για μένα είναι απαγορευτικό. Οπότε μόνο κάτι λίγοι φίλοι έχουν ξεμείνει που μεταξύ μας δεν νομίζω πως θα τους λείψω».

«Μην το λες. Σ' όλους μας θα λείψεις. Πότε φεύγεις για κάτω;»

«Αύριο μεσημέρι» της είπε και της έστειλε ένα φιλί την ώρα που εκείνη άνοιγε την πόρτα για να φύγει.

«Αν αλλάξεις τηλέφωνο μην ξεχάσεις να με ενημερώσεις» του είπε φεύγοντας.

Τετάρτη 5 Μαΐου 2010 – 23:17

Μπήκε στο σπίτι του μ' ευχάριστη διάθεση. Εάπλωσε και σχεδόν αμέσως αποκοιμήθηκε. Θα είχαν περάσει δύο ώρες όταν πετάχτηκε εξ αιτίας ενός παράξενου ονείρου.

Ήταν, λέει, ένας γέρος που, καθισμένος οκλαδόν και φορώντας κάτι σαν ράσο, του έλεγε: “Στην γη θα βρεις τον ουρανό, μόνο που βρίσκεται σε κείνα τα κομμάτια που τον εκπροσωπούν, αλλά και στον ουρανό θα βρεις την γη πάλι στα κομμάτια εκείνα που την εκπροσωπούν. Το όνομα του γρίφου είναι Η Πραγμάτωση”.

Μετά απ' αυτό άργησε να ξανακοιμηθεί. Όταν τελικά τα κατάφερε είδε ακόμη πιο περίεργα όνειρα. Είδε πως πετούσε στον ουρανό αλλά και πως τρύπωνε στα έγκατα της γης σαν πλάσμα που δεν είχε καθόλου σώμα.

Το πρωί σηκώθηκε κουρασμένος λες και όλο το βράδυ έτρεχε. Ξεκίνησε να μαζεύει και τα τελευταία πράγματά που θα έπαιρνε μαζί του. Το χαρακτηριστικό σφύριγμα της καφετιέρας του θύμισε πως δεν είχε πάρει ακόμη τον πρωινό του καφέ. Τα παράτησε όλα στη μέση και πήγε στην κουζίνα. Έβαλε μια κούπα και κάθισε στο τραπέζι ανάβοντας ένα πουράκι. Ήταν μια αδυναμία που δεν ήθελε με